

## מסמך 170

## מסמך 170

### מלכות השמים

בשעות אחר הצהריים של יום שבת, ה-11 במרץ, נשא ישוע את דרשתו האחרונה בפלה. הייתה זו אחת מן הדרשות היותר זכורות במסגרת עבודתו הציבורית, והיא כללה דיון מלא ושלם שנסב על אודות מלכות השמים. ישוע היה מודע לבלבול אשר שרר בדעת שליחיו ותלמידיו באשר למשמעות המונחים "מלכות השמים" ו"מלכות האל" ולחשיבותם, מונחים שבהם עשה שימוש לסירוגין בכדי לציין את משימת המתת שלו. אף-על-פי שהמונח מלכות השמים היה צריך להספיק בכדי להבדיל את מה שהוא ייצג מכל קשר לממשלות הארץ ולמלכויות הזמניות, לא כך היה. הרעיון של מלך זמני היה מושרש כה עמוק בדעתם של היהודים, עד כדי כך שלא ניתן היה לשרשו במהלך דור אחד. ולכן, בתחילה ישוע לא התנגד בפומבי למושג הנושן והמושרש הזה של המלכות.

בשעות אחר הצהריים של השבת הזו, ביקש המאסטר להבהיר את אשר לימד על אודות מלכות השמים; הוא דן בנושא מכל היבט ונקודת-השקפה וניסה להבהיר את המובנים השונים והרבים שלהם שימש המונח. בתיאור הזה, אנו נרחיב על אודות הדרשה הזו, בכך שנוסיף אמירות רבות נוספות אשר אמר ישוע בהזדמנויות קודמות. כמו-כן, נכליל כמה מן ההערות אשר העיר אך ורק באוזני השליחים במהלך דיוני הערב של אותו יום. אנו גם נעיר הערות מסוימות באשר להמשך התגלגלות רעיון המלכות בכנסייה הנוצרית המאוחרת יותר.

### 1. מושגים על אודות מלכות השמים

בהקשר של הדרשה של ישוע, ראוי לזכור כי בכתבי הקודש העבריים המושג של מלכות השמים היה דואלי. הנביאים הציגו את מלכות האל כך:

1. מציאות בהווה; וכן

2. תקווה לעתיד – כאשר תתגשם המלכות במלואה עם בואו של המשיח. זהו מושג המלכות אשר אותו לימד יוחנן המטביל.

למן ההתחלה לימדו ישוע והשליחים את שני המושגים הללו. קיימים שני רעיונות אחרים על אודות המלכות אשר ראוי לזכור:

3. המושג היהודי המאוחר יותר של מלכות עולמית, טרנסצנדנטאלית, אשר מקורה הינו על-טבעי ואשר תכונן בדרך נס.

4. התורה הפרסית שתיארה את כינונה של מלכות אלוהית אשר תכונן כהישג של ניצחון הטוב על הרע בקץ הימים.

זמן קצר לפני הגעת ישוע אל כדור הארץ, היהודים שילבו את כל הרעיונות הללו על אודות המלכות – ובלבלו ביניהם – לכדי המושג האפוקליפטי של ביאת המשיח, אשר יגיע על-מנת לכוון את עידן ניצחון היהודים, עידן הנצח של שלטונו העילאי של האל על-פני האדמה, עידן העולם החדש והעידן שבו כלל האנושות תסגוד ליהוה. כאשר ישוע בחר להשתמש במושג הזה של מלכות השמים, הוא בחר לנכס את החלק המהותי ביותר הן במורשת הדת היהודית והן במורשת של דת הפרסים.

## מסמך 170

מלכות השמיים – כפי שהובנה כראוי ושלא-כראוי במהלך מאות בשנים של העידן הנוצרי – כללה ארבע קבוצות שונות של רעיונות:

1. המושג של היהודים.
  2. המושג של הפרסים.
  3. מושג ההתנסות-האישית של ישוע – "מלכות השמים אשר בקרבכם".
  4. המושגים המשולבים והמבולבלים אשר מייסדי הדת הנוצרית ומפיציה ביקשו להפיץ בעולם.
- בזמנים שונים ובנסיבות שונות, נדמה כי ישוע הציג מושגים שונים של "המלכות" בלימודיו הציבוריים, ואולם, את שליחיו הוא תמיד לימד כי המלכות כוללת את התנסותו האישית של האדם ביחס לאחיו אשר בארץ וביחס לאב אשר בשמים. באשר למלכות, מסקנתו הסופית תמיד הייתה, "המלכות אשר בקרבכם".

מאות בשנים של בלבול באשר למונח "מלכות השמים", נגרמו מפאת שלושה גורמים:

1. הבלבול אשר נגרם מתוך התבוננות ברעיון "המלכות", כפי שנמסר בשלבים ההדרגתיים השונים מאת ישוע ושליחיו.
2. הבלבול הבלתי-נמנע אשר נוצר כתוצאה ממעבר והשתרשות הנצרות המוקדמת ממצע של קרקע יהודית למצע קרקע של גויים.
3. הבלבול אשר היה הטבוע בעובדה כי הנצרות הפכה לדת אשר הארגון שלה נסב סביב הרעיון המרכזי של אישיות ישוע; שכן בשורת המלכות הפכה יותר ויותר לדת על אודותיו.

### 2. מושג המלכות של ישוע

המאסטר הבהיר כי מלכות השמים חייבת להתחיל במושג הדואלי – האמת שבאבהות האל והעובדה הנובעת מכך של אחוות האדם – וכי היא חייבת להתמקד במושג הדואלי הזה. ישוע הכריז כי קבלת תורה מעין זו תשחרר את האדם מן השעבוד הממושך לפחד החייתי, ובה-בעת תעשיר את חיי האדם במתנות הבאות של חיי החירות הרוחנית החדשים:

1. הקנייתם של אומץ חדש ושל עוצמה רוחנית גדולה יותר. בשורת המלכות נועדה לשחרר את האדם – ולעורר בו השראה – להעז ולקוות לחיי נצח.
2. הבשורה הביאה עמה מסר חדש של ביטחון ושל נחמה אמיתית לכל בני האדם, ואפילו לעניים.
3. כשלעצמה, הייתה אמת-מידה חדשה לערכי מוסר, אמת-מידה אתית חדשה אשר באמצעותה ניתן למדוד את התנהגות האדם. היא הציגה את האידיאל של הסדר החברתי האנושי החדש אשר ייווצר.
4. היא לימדה את עליונות הרוח על החומר; והיא היללה את מציאויות הרוח ורוממה את אידיאלים על-אנושיים.

## מסמך 170

5. בשורה חדשה זו הגדירה את הישג הרוח כמטרה האמיתית של החיים. חיי האדם התכבדו במתנה חדשה בדמות ערך מוסרי וחשיבות אלוהית.

6. ישוע לימד כי מציאויות הנצח היו התוצאה (גמול) על המאמץ לחיות ביושר בארץ. לאחר שהאדם בן התמותה מכיר בייעודו הנאצל, מקבלת שהותו על-פני כדור הארץ משמעות חדשה.

7. הבשורה החדשה נתנה תוקף לעובדה לפיה גאולת האדם הינה התגלות של תכלית אלוהית רחבת-היקף אשר תתממש ותוגשם בייעוד העתיד של שירות-העד של בני האל הגאולים.

תורה זו מכסה את הרעיון המורחב על אודות המלכות אשר אותו לימד ישוע. המושג הכביר הזה כמעט ואינו נכלל בשיעורים הבסיסיים, המבולבלים, אשר לימד יוחנן המטביל.

השליחים לא הצליחו לתפוש את המשמעות האמיתית של דברי המאסטר באשר למלכות. האופן שבו עוותה לאחר מכן תורת ישוע – כפי שהדבר מודגם בכתוב בברית החדשה – נבע כתוצאה מכך שהמושג של המחברים על אודות הבשורה נצבע באמונה כי ישוע נעדר מן העולם אך ורק לזמן קצר; וכי הוא עתיד לשוב בקרוב ולכונן את המלכות בעוצמה ובהדר – בדיוק אותו רעיון אשר היה להם בשעה שהיה בגוף. ואולם, ישוע לא קישר בין כינון המלכות לבין רעיון שיבתו שלו אל העולם. העובדה שחלפו מאות בשנים מבלי שנראה כל סימן להופעתו של ה"עידן החדש" איננה סותרת כלל את תורת ישוע.

המאמץ הכביר אשר הוא עשה בדרשה זו, נוגע בניסיון שלו להמיר את המושג על אודות מלכות השמים לאידיאל הרעיון של עשיית רצון האל. מזה זמן לימד המאסטר את חסידיו להתפלל: "תבוא מלכותך; ייעשה רצונך"; וכעת הוא התאמץ וניסה להניע אותם לינוח את השימוש במונח *מלכות האל* לטובת המושג המעשי יותר והשקול לו – *רצון האל*. ואולם, הדבר הזה לא עלה בידו.

ישוע ביקש להחליף את הרעיון על אודות המלכות, המלך והנתינים במושג של המשפחה השמימית, האב שבשמים, וכן בני האל אשר נגאלו ואשר שמחים לשרת מרצונם את אחיהם וסוגדים לאל האב באופן נבון ונשגב.

עד לאותה עת, השליחים רכשו מושג כפול על אודות המלכות; והם החשיבו אותה כך:

1. עניין של התנסות אישית המתקיים בלב המאמין האמיתי, וכן,

2. תופעה הנוגעת לעם, או לעולם; לפיה המלכות תהיה בעתיד, והיא דבר-מה אשר ממתינים לו.

הם התייחסו לביאת המלכות אל לבבות בני האדם כאל תופעה המתפתחת בהדרגה, כמו השמרים שבבצק, או כפי שצומח זרע החרדל. הם האמינו כי ביאת המלכות במובן של העם, או העולם, תהיה הן פתאומית והן מרהיבה. ישוע מעולם לא עיף מלומר להם כי מלכות השמים הינה התנסותם האישית בהתממשות האיכויות הגבוהות יותר של החיים הרוחניים; כי המציאויות האלה של התנסות הרוח מיתרגמות בהדרגה לרמות חדשות וגבוהות יותר של וודאות אלוהית ושל הדר נצחי.

באותו אחר-צהריים, לימד המאסטר במובחן מושג חדש על אודות טיבה הכפול של המלכות, בכך שתואר שני השלבים הבאים:

"הראשון. מלכות האל בעולם הזה, הרצון העילאי לעשות את רצון האל, האהבה הבלתי-אנוכית אשר רוחש האדם ואשר מניבה את הפירות הטובים של התנהגות אתית ומוסרית טובה יותר."

## מסמך 170

"השני. מלכות האל אשר בשמים, ייעודם של המאמינים בני התמותה, המחוזות אשר בהם האהבה לאל הפכה שלמה, ושם נעשה רצון האל באופן אלוהי יותר."

ישוע לימד כי באמצעות אמונה, המאמין נכנס בשערי המלכות כעת. בדרשות השונות אשר נשא, לימד כי שני דברים הינם הכרחיים בכדי לבוא באמונה בשערי המלכות:

1. *אמונה, כנות.* לבוא כילד קטן, לקבל כמתנה את המתת של היותך בן; להסכים לעשות את רצון האב ללא שאלות ובמלוא הביטחון, ומתן-אמון אמיתי בחכמתו של האב; לבוא בשערי המלכות חף מכל דעות-קדומות ורעיונות מבוססים; להיות בעל ראש פתוח ומוכן ללמוד, כילד אשר לא פונק.

2. *רעב לאמת.* הצמא ליושר, לשינוי בצורת המחשבה, וכן רכישת השאיפה לתכלית של הידמות לאל ומציאתו.

ישוע לימד כי החטא איננו תולדה של פגם באופי, אלא תוצאה של דעת אשר יודעת ואינה מסכימה להתכופף. באשר לחטא, הוא לימד כי אלוהים כבר סלח; כי אנחנו מאפשרים למחילה הזו להיות מנת חלקנו כאשר אנו סולחים לרעינו. בעצם הסליחה לאחיכם בגוף, אתם יוצרים בנשמתכם שלכם את היכולת לקבל את אמיתות העובדה שאלוהים כבר סלח לכם על חטאיכם.

עד לעת שבה השליח יוחנן החל לרשום את סיפור חייו ותורתו של ישוע, הנוצרים הראשונים סבלו מצרות ומרדיפות כה רבות בשל רעיון מלכות האל, עד שהם כמעט ונטשו כליל את השימוש במונח. יוחנן מזכיר רבות את "חיי הנצח". ישוע התייחס לכך לעתים תכופות כאל "מלכות החיים". הוא אף התייחס לעתים תכופות ל"מלכות האל בקרבכם". פעם אחת הוא כינה את החוויה בשם "אחוות המשפחה עם אלוהים האב". ישוע ביקש להשתמש במונחים רבים לציון המלכות, אך תמיד ללא הועיל. בין היתר, הוא עשה שימוש במונחים הבאים: משפחת האל, רצון האב, חברי אלוהים, אחוות המאמינים, אחוות האדם, חיק האב, ילדי האל, אחוות הנאמנים, שירות האב, ובני האל המשחררים.

ואולם, הוא לא הצליח לחמוק מן השימוש ברעיון המלכות. היה זה רק לאחר יותר מחצי-מאה, אחרי שירושלים כבר נחרבה על-ידי צבאות רומא, החל צביון מושג המלכות הזה להשתנות למובן של כת חיי הנצח; כך אירע בעת שהכנסייה הנוצרית – אשר החלה להתגבש ולהתפשט במהירות – ניכסה לעצמה את ההיבטים החברתיים והמוסדיים של הרעיון.

### 3. באשר לצדיקות

ישוע תמיד ניסה לשכנע את שליחיו ואת תלמידיו כי חובה עליהם לרכוש, באמונה, סוג של צדיקות אשר תתעלה מעל למעשי השעבוד אשר כמה מן הסופרים והפרושים הציגו בגאווה קבל עם ועדה.

אף כי ישוע לימד שכרטיס הכניסה למלכות הוא האמונה, פשוט להאמין כילד, הוא אף לימד כי לאחר שבא ילד מאמין בשעריה, נדרשים ממנו צעדים מדורגים של צדיקות בכדי להעפיל ולצמוח לדרגת בן אל בעל שיעור קומה מלא.

כאשר הוגים בטכניקה של קבלת המחילה מן האל מתגלה הישג צדיקות המלכות. האמונה הינה המחיר אשר נדרש לשלם בכדי להצטרף למשפחת האל; ואולם, המחילה הינה האופן שבו מקבל האל את אמונתכם ככרטיס הכניסה. מאמין במלכות מקבל מחילה מן האל תוך התנסות מובחנת בפועל, הכוללת את ארבעת הצעדים הבאים, צעדי המלכות של צדיקות פנימית:

## מסמך 170

1. מחילת האל הופכת זמינה למעשה, ונחווית על-ידי האדם בדיוק בשיעור שבו הוא סולח לרעיו.
2. האדם לא יסלח באמת לרעיו, אלא אם כן יאהב אותם כשם שאוהב הוא את עצמו.
3. ואהבתך לרעיוך כמוך הינה צורת האתיקה הגבוהה ביותר.
4. ואז, ההתנהגות מוסרית, הצדיקות האמיתית, נובעת באופן טבעי מאהבה מעין זו.

מכאן ברור כי דת המלכות הפנימית, האמיתית, חייבת להתבטא יותר ויותר במגוון צורות מעשיות של שירות חברתי. ישוע לימד כי דת חיה מניעה את מאמיניה לעסוק בשירות אוהב. ואולם, ישוע לא החליף את הדת באתיקה. הוא לימד כי הדת הינה הגורם וכי האתיקה הינה תוצאתה.

מידת הצדיקות של כל פעולה חייבת להישפט על-פי מניעה; צורות הטוב הגבוהות יותר הינן, אפוא, בלתי-מודעות. ישוע מעולם לא הטריד עצמו במוסר ובאתיקה כשלעצמם. הוא עסק אך ורק באותה אחווה פנימית ורוחנית עם אלוהים האב, אשר מתבטאת בוודאות ובישירות כלפי חוץ בדמות שירות אוהב לאדם. הוא לימד כי דת המלכות הינה חוויה אישית אמיתית, אשר איש לא יוכל להכילה בתוכו; כי המודעות להיות חבר במשפחת המאמינים, מובילה באופן בלתי-נמנע להתנהגות המקובלת במשפחה, ומכוונת את האדם לשרת את אחיו ואחיותיו במאמץ לשפר ולהרחיב את האחוה.

דת המלכות הינה אישית, אינדיבידואלית; פירותיה, תוצאותיה, הינם – משפחתיים, חברתיים. ישוע תמיד רומם את קדושת היחיד על-פני קדושת הקהילה. אך הוא גם הכיר בעובדה שאופיו של האדם מתפתח הודות לשירות בלתי-אנוכי; כי הוא מתפתח מבחינה מוסרית בתוך מערכות יחסים אוהבות עם אחיו.

בכך שלימד כי המלכות מצויה בפנים, בכך שרומם את היחיד, הנחית ישוע את מהלומת המוות על החברה הישנה והחל את העידן החדש של צדיקות חברתית אמיתית. העולם טעם אך מעט מן הסדר החברתי החדש הזה, משום שהוא סרב לדבוק בעקרונות בשורת מלכות השמים. כאשר תשרור בעולם המלכות הזו, אשר הרוחניות מולכת בה, היא תתבטא לא רק בתנאים חברתיים וחומריים משופרים, אלא דווקא בנפלאות של אותם ערכים רוחניים עשירים ורחבים יותר, המאפיינים את העידן הממשמש ובא של יחסים טובים יותר בין בני האדם והישגי רוח מתקדמים יותר.

### 4. תורת ישוע על אודות המלכות

ישוע מעולם לא הגדיר את המלכות במדויק. בהזדמנות אחת הוא דיבר על היבט אחד של המלכות, ואילו בהזדמנות אחרת הוא דן בהיבט אחר של אחוות האל המולך בלבבות בני האדם. במהלך דרשת אחר הצהריים של אותה שבת, התייחס ישוע בדרשתו ללא פחות מחמישה שלבים, או עידינים, של המלכות, ואלו הם:

1. התנסותו האישית הפנימית של המאמין היחיד החי חיים רוחניים של אחווה עם אלוהים האב.
2. התרחבות אחוות מאמיני הבשורה, ההיבטים החברתיים שהינם תוצאה של התעצמות המוסריות והתפתחות האתיקה, הנובעים משלטון רוח האל בלב כל מאמינה ומאמין.
3. האחוה העל-אנושית של ההוויות הרוחניות הבלתי-נראות אשר שוררת על-פני הארץ ובשמים, המלכות העל-אנושית של האל.

## מסמך 170

4. האפשרות להתממשות שלמה יותר של רצון האל, ההתקדמות לעבר שחר של סדר חברתי חדש, אשר כרוך בחיים רוחניים משופרים – העידן הבא של האדם.

5. המלכות במלואה, טיבו של עידן הרוח העתידי של אור וחיים על-פני האדמה.

לפיכך נדרש תמיד לבחון את אשר מלמד המאסטר, בכדי להבין לאיזה מבין חמשת השלבים שלעיל הוא מתייחס בשעה שהוא עושה שימוש במונח מלכות השמים. באמצעות התהליך המדורג הזה של שינוי רצון האדם, אשר משפיע על ההחלטות האנושיות, משנים מיכאל ועמיתיו – לאט אך בבטחה – את כלל מסלול ההתפתחות האנושית, בהיבט החברתי ובכל היבט אחר.

בהזדמנות הזו הדגיש המאסטר את חמש הנקודות הבאות, כמייצגות את תכונותיה העיקריות של בשורת המלכות:

1. חשיבותו העליונה של היחיד.

2. הרצון כגורם הקובע את התנסות האדם.

3. אחווה רוחנית עם אלוהים האב.

4. הסיפוק העילאי שבשירות אוהב לזולת.

5. הטרנסצנדנטיות של הרוחני מעל לחומרי באישיות האנושית.

העולם הזה מעולם לא ניסה ברצינות, או בכנות, את הרעיונות הדינמיים הללו, ואת האידיאלים האלוהיים הללו של דוקטרינת ישוע על אודות מלכות השמים. אך אל נא תיפול רוחכם בשל התקדמותו האיטית לכאורה של רעיון המלכות באורנטיה. זכרו כי הסדר של האבולוציה המדורגת נתון לשינויים פתאומיים ובלתי-צפויים, הן בעולמות החומר והן בעולמות הרוח. המתת של ישוע כבן אשר התגשם בגוף היה מאורע מוזר ובלתי-צפוי שכזה בדיוק בחיי הרוח של העולם. כמו כן, אל תשגו בשגיאה הקטלנית ותימנעו מלכוון אותה בנשמתכם, אך משום שאינכם רואים אותה בעידן הנוכחי בעולם.

אף-על-פי שישוע התייחס להיבט אחד של המלכות בעתיד, וכן רמז בהזדמנויות רבות כי מאורע שכזה עלול להופיע כחלק ממשבר בעולם; ואף-על-פי שבוודאות גם הבטיח – במספר הזדמנויות – לשוב לאורנטיה, ראוי לזכור כי הוא מעולם לא קישר באופן נחרץ את שני הרעיונות זה לזה. הוא הבטיח התגלות חדשה של המלכות על-פני האדמה בתקופה עתידית כלשהי; הוא אף הבטיח כי ישוב ביום מן הימים אל העולם באופן אישי; ואולם, הוא לא אמר כי שני המאורעות הללו חד הם. מכל מה שהננו יודעים, ייתכן שההבטחות האלה מתייחסות לאותו מאורע, אבל ייתכן גם שלא.

שליחיו ותלמידיו בהחלט חיברו את שני הרעיונות הללו יחדיו. כאשר הם נוכחו לראות כי המלכות לא התממשה כפי שציפו, נזכרו במה שאמר המאסטר באשר למלכות עתידית, וכן זכרו את הבטחתו לשוב, ומתוך כך קפצו למסקנה כי שתי ההבטחות האלה מתייחסות לאותו מאורע; ומשום כך, הם חיו מתוך תקווה שהוא יבוא בקרוב בשנית על-מנת לכוון את המלכות במלואה בעוצמה ובהדרגה. ואף דורות המאמינים אשר הגיעו לאחריהם חיו על-פני האדמה מתוך אותה תקווה, שאף שהיא מעוררת השראה, היא גם מאכזבת.

### 5. רעיונות מאוחרים יותר של המלכות

## מסמך 170

לאחר שסיכמנו בזאת את אשר לימד ישוע על אודות מלכות השמים, הותר לנו לשתף רעיונות מסוימים אשר נקשרו לאחר מכן למושג המלכות, וכן להתנבא ולחזות כיצד עשויה המלכות להתפתח בעידני העתיד.

במהלך המאות הראשונות שבהן הופצה התעמולה הנוצרית, רעיון מלכות השמים הושפע עד מאוד ממושגי האידאליזם היווני אשר נפוצו אז במהירות, הרעיון כי הטבע הינו כצל של עולם הרוח – בר-החלוף כצלליתו של הנצחי.

ואולם, קפיצת הדרך הגדולה אשר סימנה את העתקת תורת ישוע ממצע הקרקע היהודית אל אדמת הגויים, אירעה כאשר משיח המלכות הפך לגואל של הכנסייה, אותו ארגון דתי וחברתי אשר צמח מתוך פועלם של פאולוס וממשיכי דרכו והתבסס על תורת ישוע, אשר אליה נוספו הרעיונות של פילון וכן הדוקטרינות הפרסיות על אודות הטוב והרע.

הרעיונות והאידאליזם של ישוע, אשר התגלמו בדמות תורת בשורת המלכות, כמעט שלא הצליחו להתממש, הואיל וממשיכי דרכו המשיכו לעוות בהתמדה את אשר אמר. בבסיס השינוי אשר חל במושג המלכות של המאסטר עמדו שתי נטיות מובחנות:

1. המאמינים היהודים המשיכו להחשיבו כמשיח. הם האמינו כי ישוע ישוב בקרוב בכדי לכונן בפועל בעולם כולו מלכות אשר הינה פחות-או-יותר חומרית.

2. כבר בשלב מוקדם קיבלו הגויים הנוצרים את הדוקטרינות של פאולוס, אשר הובילו יותר ויותר לאמונה הרווחת כי ישוע היה גואלם של ילדי הכנסייה, הממסד החדש אשר תפס את מקומו של המושג המוקדם יותר של אחוות המלכות הרוחנית לגמרי.

אילו הייתה הכנסייה התוצר החברתי של המלכות, היה הדבר אך טבעי ואפילו רצוי. הרוע שבכנסייה אינו נובע מעצם קיומה, אלא מהעובדה כי היא תפשה כמעט לחלוטין את מקומו של המושג של ישוע על אודות המלכות. הכנסייה הממסדית של פאולוס הפכה, הלכה למעשה, לתחליף למלכות השמים אשר אליה הטיף ישוע.

אך אל תטילו ספק בעובדה שאותה מלכות שמים, אשר לימד המאסטר, אכן מצויה בלבו של המאמין; ואכן תוכרז באוזני אותה כנסייה נוצרית ממש, ואפילו באוזני כלל הדתות, הגזעים והאומות אשר בארץ – ואפילו באוזני כל יחיד.

המלכות אשר עליה לימד ישוע, האידאליזם הרוחני של צדקת היחיד והמושג של האחוה השוררת בין האדם לבין האל, שקעה בהדרגה אל תוך המושג המיסטי של אישיות ישוע כגואל-בורא וכמנהיגה הרוחני של הקהילה החברתית-דתית. באופן הזה הפכה הכנסייה הרשמית והמוסדית לתחליף לאחוות המלכות המובילה מבחינה רוחנית את היחיד.

הכנסייה הייתה פועל-יוצא חברתי בלתי-נמנע של חיי ישוע ותורתו; הטרגדיה טמונה בעובדה שתגובה חברתית זו לתורת המלכות החליפה כמעט לחלוטין את מושג המלכות האמיתי, כפי שישוע לימד אותו וכפי שגילם אותו בחייו.

עבור היהודים, המלכות הייתה *עם ישראל*; עבור הגויים, היא הפכה ל*כנסייה* הנוצרית. עבור ישוע, המלכות הייתה סך כל *היחידים* אשר הצהירו על אמונתם באבהותו של האל, ואשר בכך הכריזו על מסירותם בלב שלם לעשיית רצון האל, וכן הצטרפו כחברים אל אחוות האדם הרוחנית.

## מסמך 170

היטב ידע המאסטר כי להתפשטות בשורת המלכות תהיינה השלכות חברתיות מסוימות בעולם; ואולם, הוא כיוון לכך שכל התוצאות החברתיות הרצויות האלה תופענה באופן בלתי-מודע, שהן תהיינה בבחינת תוצאה בלתי-נמנעת, תוצאה טבעית של ההתנסות הפנימית האישית של מאמינים יחידים, אותו קשר רוחני טהור ואותה התייחדות עם רוח האלוהים אשר שוכנת בכל המאמינים הללו ואשר מפעילה אותם.

ישוע חזה שכתוצאה מהתקדמותה של המלכות הרוחנית האמיתית יוקם בעתיד ארגון חברתי, או כנסייה. לפיכך, מעולם הוא לא התנגד לכך שהשליחים יטבילו את המאמינים כמנהגו של יוחנן. הוא לימד כי הנשמה הדבקה-באמת, האדם הרעב וצמא לצדיקות, לאל, נכנס מתוך אמונה למלכות הרוחנית; במקביל לכך, לימדו השליחים כי טקס הטבילה, החיצוני, הוא זה אשר במהלכו מתקבל המאמין לקבוצה החברתית של התלמידים.

כאשר חסידי הראשונים של ישוע הכירו בעובדת כישלונם החלקי בהגשמתו של אידיאל כינון המלכות בלבבות בני האדם, שליטת הרוח במאמין היחיד והכוונתה אותו, הם החליטו להציל את התורה מאבדון מוחלט באמצעות החלפת האידיאל של המאסטר באשר למלכות ביצירתו המדורגת של ארגון חברתי, היא הכנסייה הנוצרית. וכאשר הם הצליחו להגשים את המטרה ולהשלים את ההחלפה, הם ביקשו לשמור על העקביות ולהכיר בעובדת קיום תורת המאסטר באשר למלכות, ולפיכך קבעו כי זו תגיע בעתיד לבוא. מיד כאשר הכנסייה נוסדה, היא החלה ללמד כי לאמיתו של דבר המלכות תופיע בסופו של עידן הנצרות, עם בואו בשנית של המשיח.

ובאופן הזה הפכה המלכות למושג על אודות עידן, לרעיון של ביקור עתידי, ולאידאל הגאולה הסופית של קדושי העליון. ככלל, איבדו ראשוני הנוצרים (וכן רבים מדי מקרב ממשיכי דרכם) את הקשר עם הרעיון על אודות האב והבן אשר התגשם בתורת ישוע על המלכות, והחליפו אותו באחוזה *החברתית* המאורגנת של הכנסייה. וכך הפכה הכנסייה בעיקר לאחוזה חברתית, אשר החליפה ביעילות את המושג ואת האידיאל של ישוע באשר לאחוזה *רוחנית*.

אף-על-פי שהמושג האידיאלי של ישוע נכשל במידה רבה, פאולוס בנה את אחת מן החברות האנושיות המתקדמות ביותר אשר התקיימו באורנטיה מאז ומעולם; זאת הוא עשה על-בסיס חיי ותורתו של המאסטר, אשר אליהם הוסיף את המושגים היווניים והפרסיים על אודות חיי הנצח ואת הדוקטרינות של פילון העוסקות ברוחני העומד אל מול הזמני.

המושג של ישוע עודו חי בקרב הדתות המתקדמות של העולם. הכנסייה הנוצרית של פאולוס הינה הצל החברתי והאנושי של מה שישוע כיוון אליו במלכות השמים – ולמה שהיא עתידה בוודאי להפוך. פאולוס וממשיכי דרכו העתיקו חלקית את ענייני חיי הנצח מן המאמין היחיד אל הכנסייה. וכך הפך ישוע לראש הכנסייה במקום לאח הבכור של כל מאמינה וכל מאמין יחידים במשפחת המלכות של האב. פאולוס ובני דורו העתיקו את כלל ההשלכות הרוחניות באשר לישוע עצמו ולמאמין היחיד אל הכנסייה כקבוצת מאמינים; ובעשותם כך, הנחיתו מהלומת מוות על המושג של ישוע של המלכות האלוהית השוכנת בלב כל מאמין יחיד.

וכך, במשך מאות בשנים פעלה הכנסייה מתוך מבוכה גדולה, משום שהיא העזה לנכס לעצמה את אותם כוחות מסתוריים ואת אותן זכויות אשר ניתנו למלכות, כוחות וזכויות אשר לאמיתו של דבר פועלים ונחווים אך ורק בין ישוע לבין אחיו מאמיני הרוח. וכך התברר כי חברות בכנסייה אין בהכרח פירושה גם חברות באחוות המלכות; האחת הינה רוחנית, ואילו האחרת בעיקר חברתית.

במוקדם או במאוחר יקום יוחנן מטביל אחר, גדול יותר, ויכריז כי "מלכות האלוהים קרבה" – קרי חזרה למושג הרוחני הגבוה של ישוע, אשר הטיף לכך שהמלכות הינה רצון אביו שבשמיים, האב אשר שולט ומתעלה ביד רמה בלב של המאמין – והוא יעשה את כל אלה מבלי שיתייחס לכנסייה

## מסמך 170

הפיזית, או לבואו המיוחל של משיח שני. חייבת להתרחש התחדשות של מה שלימד ישוע בפועל, ניסוח מחדש אשר ימוטט את פעולתם של ראשוני חסידי, אשר הקימו מערכת חברתית-פילוסופית של אמונה הנוגעת לעובדה של שהות מיכאל על-פני האדמה. תוך זמן קצר, החליף הלימוד של הסיפור על אודות ישוע כמעט לחלוטין את מקום ההטפה לבשורת המלכות של ישוע. וכך החליפה דת היסטורית את התורה אשר במסגרתה שילב ישוע בין האידיאלים המוסריים והרוחניים הגבוהים ביותר של האדם לבין תקוותו הנשגבת ביותר באשר לעתיד – חיי נצח. זו הייתה בשורת המלכות.

בשל היבטיה הרבים של בשורת ישוע, תוך מאות אחדות של שנים נחלקו תלמידי תורתו לקטות ולזרמים רבים. החלוקה המצערת הזו של קבוצת המאמינים הנוצריים נובעת מן הכישלון להבחין בתוכני השיעורים הרבים אשר לימד באחדותם האלוהית של חיי, אשר אין דומה להם. אך יום אחד, מאמיניו האמיתיים של ישוע לא יהיו עוד חלוקים רוחנית בגישתם כלפי אלה אשר אינם מאמינים. תמיד יש מקום למגוון של תפישות ופרשנות אינטלקטואליות, ואפילו לדרגות משתנות של חברות, ואולם, היעדר אחווה רוחנית הינו בלתי-מוצדק וראוי לגינוי.

אך בל תטעו! הטבע הנצחי אשר קיים בתורת ישוע לא יתיר לה להיוותר לעד בלא שתניב פירות בלבבות האנשים החושבים. במידה רבה, המלכות – כפי שהגה אותה ישוע – אכן נכשלה על-פני האדמה; ולעת עתה, תפשה את מקומה כלפי חוץ כנסייה; אך עליכם להבין כי הכנסייה הזו הינה אך ורק הזחל של מלכות הרוח אשר דוכאה, הזחל אשר דרכו היא תחלוף מבעד לעידן החומר הנוכחי והלאה אל עידן רוחני יותר שבו תמצא תורת המאסטר הזדמנות מלאה יותר להתפתחות. וכך, מה שמכונה הכנסייה הנוצרית אינו אלא הגולם שבו מתנמנם כעת המושג של ישוע על אודות המלכות. מלכות האחוה האלוהית עדיין חיה וקיימת, וללא ספק היא תתעורר לבסוף מתנומתה הממושכת, ממש כשם שהפרפר מגיח לבסוף בדמות יצור יפהפה הבוקע מן הצורה הקודמת, המושכת פחות, אשר ממנה התפתח.